

ש. ש. ל. ו. ם

שִׁימְנֵי עָנָן בְּכַפְּףִי. כִּי אָנוּחָה
אֶקְרֶה קְמוּתָהּ וְנִשְׁבָּב וְקָדוֹשׁ.

ובהיותו כואב, שאגה לו כלביא
פצוע:

הֲלִילָה קָבֵר פּוֹעֵיק בִּי אֶת אוֹתוֹ.
יָלַל רוּחוֹת וְנַחֵק טַמְיָה —

תחושת-הגותו עמוקה, בטוחה בא־
מיתותה וכוח סוגסטיה לאימפרטיבים
שלו, עד כי ניתן לשער, שיש ואחד
מתאושש ברגעי חייו האחרונים, בוכ־
רו את צו המשורר:

זָעַל לְקִרְאָת טַיִם

וְזָעַל לְקִרְאָת טַמְיָה.

ובזכות גדולה זו בלבד הלא קנה
את עולמו.

ג. שופמן

ככל משורר מקורי, מתחיל ש. שלום
מבראשית. כלומר, אין שירתו
המשך, ולו גם דרך העמקה, לשירת
אחרים, קודמים לו, אלא פרי תפיסה
חדשה בתכלית, שלו. אך יצא לאור
העולם והוא נפעם מהאחדות השרשית
שבהוויה:

אֵי טַפְעוֹר נְאִי טַפְאָרִי?

ועל כן, כשהוא נוגע לפעמים בדב־
רים שצבנעה, מזדככים אלזו תחת
קולמוסו ואינם מעוררים סלידה כל־
שהי. אם „מגע עריונה גואל” —
מדוע לא לשבץ זאת בשיר? ועוד
ועוד כיוצא בזה.

הרבה משום שינוי ערכין ושידוד
מערכות יש בשירתו. זהו מה שקורין
אִישׁוֹת, וזו מתבטאת גם בשפתו,
אשר טוהר לה וכובד לה, בחינת
„וקרדום כבד יפול דברי”.